

вителика, към която изпитва целомъдрена страст, а любовта е държа-
на в тайна. Образът на Мила се възприема от Христофоров чрез
символистичната представа за жената-дете. Тя самата подчинява
себе си на символистичния мотив на очакването, независимо че тук
той е конкретизиран като мъжът-любим, превръщащ се в съдържа-
ние на нейния живот, а бездушното ѝ тяло чака неговата душа пре-
допределена да се въплъти в него. Така образът ѝ започва да функ-
ционира като синекдоха, успоредна на пространствената синекдо-
ха на гробищата, които ограждайки временна защита срещу враж-
дебния град, представляват пространство в пространството.

Миметичното възпроизвеждане на действителността е наруше-
но от фантазмите на двамата протагонисти. Тези въображаеми дей-
ствия, изразяващи подсъзнателните желания на героите, са плод
на изключително субективни представи, нямащи нищо общо с осъ-
ществени минали действия наново пресъздавани във въображени-
ето. Фантазмът на Мила се разполага в настоящето и е загадката на
нейния любим. Тайната на битието и силите, които го владеят, е све-
дена и въплътена в любимия мъж, още един възможен вариант на
символистичната естетика. "И погледа ми никога не може да те об-
хване./.../Моя дух покрива само няколко нищожни частици от тебе".
Натрапчивото присъствие на синекдохата този път изразява стра-
ха от невъзможното общуване и сливане на душите.

Фантазмът на Христофоров преминава през вероятно минало,
настояще и бъдеще: "... Бих желал да те намеря на улицата сама,
изгубена, много нещастна - и да ти дам всичко, за да бъдеш щаст-
лива; да ти дам себе си до последна частица, за да бъда напълно
щастлив", което възпроизвежда символистичния модел на героин-
ята-изгубена принцеса, чиято незащитност и обърканост събуж-
да мъжката любов. В този дух е и неговият фантазъм за бягството
накрай света, където да бди над нея, ревнувайки я от лъчите на
слънцето и пазейки я от вятъра.

За разработването на втората част - поставянето на главния
въпрос за решаване - Яворов прилага друга стратегия: напрежени-
ето между предположеното и положеното в текста. Думите на Хри-
стофоров, които откриват тази микросеквенция: "Ние трябва да
решим главния въпрос, и то още днес...Тъй или инак", и особено
фразеологизмът "тъй или инак", открояват двусмислеността. на
ситуацията. Фразеологизмът може да се отнесе до цялостния